

Între ei și noi, amintirea

Moi

Tangenta timpului, speranța,
amprentă autentică a bucuriei
rostită pe litere,
în diminețile cu soare la ferestre.
Mereu căutăm propriul anotimp
în care să încapă tot
ce nu luăm cu noi la drum.
Unde găsim tărâmul autentic, abandonat
pe care vrem să renvenim
ca să închidem ciclul?
Liniște se așterne peste versul
care țipă îndrăgostit .
Vizităm fără să vrem cimitirele,
parcurile întâlnirilor de sărbătoare,
unde toți lăcrimează și curăță regrete
cu candelă și flori.
Între ei și noi, amintirea.
O așezăm pe lespede de piatră
a trecutului, în care toate se măsoară
în dor.